

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad

Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 08775-25/2019-ERU

V Jihlavě dne 18. května 2021

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti **O TE, a.s.**, se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8, IČ: 264 63 318 (dále jen „odpůrce“), proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 08775-13/2019-ERU ze dne 25. března 2020 (sp. zn. SLS-08775/2019-ERU), kterým Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, v řízení zahájeném na návrh společnosti **Malečská energetická, s.r.o.**, se sídlem Vojtěchov 120, 539 01 Vojtěchov, IČ: 287 97 345 (dále jen „navrhovatel“), rozhodl o povinnosti odpůrce zaplatit navrhovateli částku 4 537 958,84 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. jdoucím ode dne 20. června 2019 do zaplacení, Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), po projednání věci v rozkladové komisi, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 08775-13/2019-ERU ze dne 25. března 2020 (sp. zn. SLS-08775/2019-ERU) se zrušuje věc se vrací Energetickému regulačnímu úřadu k novému projednání.

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení na prvním stupni

Navrhovatel se návrhem doručeným Energetickému regulačnímu úřadu dne 30. srpna 2019 obrátil na Energetický regulační úřad s požadavkem na zahájení řízení s odpůrcem týkajícím se zaplacení peněžitě částky 4 537 958,84 Kč s úrokem z prodlení.

Navrhovatel v rámci vylíčení skutkových okolností uvedl, že je provozovatelem bioplynové stanice s kogenerační jednotkou, která využívá spalovací motor k zapálení zapalovacího paprsku pomocí zapalovacího média jiného, než je bioplyn, a tím je lehký topný olej (dále jen „LTO“). Výroba elektřiny je možná jen s použitím nezbytného množství LTO, kdy je jeho spotřeba v řádech procent z celkově spotřebovaného paliva kogenerační jednotky.

Navrhovatel se pak domáhá zaplacení nevyplacené části podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (zeleného bonusu) ve shora uvedené výši, která představuje rozdíl mezi vyplacenou podporou a podporou, na kterou vznikl navrhovateli dle jeho mínění nárok v souladu s právními předpisy. Ve svém návrhu pak uvedl, že elektronický formulář, kterým se uplatňuje u odpůrce nárok na zelený bonus, z opatrnosti při respektování veřejně prezentovaného odmítavého stanoviska vyplňoval tak, že nárokovanou podporu elektřiny za elektřinu z vyrobenou z biomasy krátil o podíl elektřiny vyrobené prostřednictvím zažehnutí nezbytného množství jiného paliva. Navrhovatel pak argumentuje vyhláškou č. 477/2012 Sb., o stanovení druhů a parametrů podporovaných obnovitelných zdrojů pro výrobu elektřiny, tepla nebo biometanu a o stanovení a uchovávání dokumentům, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 477/2012 Sb.“), kdy z jejího jazykového výkladu je možno podle navrhovatele dovodit, že se v případě, kdy se fosilní palivo používá jen k zažehnutí, nejedná o současné spalování různých druhů paliv, ale jen o spalování. Proto by veškerá elektřina vyrobená ve výrobně elektřiny z biomasy využívající k zažehnutí nezbytné množství paliva jiného, než je biomasa, měla být považována za elektřinu z biomasy, konkrétně z bioplynu. Dále pak navrhovatel svůj názor podporuje rozhodnutím Energetického regulačního úřadu ze dne 7. května 2019, č. j. 05645-46/2017-ERU, v němž se rozhodovalo o obdobné věci. Proto navrhovatel vyzval odpůrce písemnostmi ze dne 14. června 2019 a následně dne 11. července 2019 k uhrazení příslušné částky, což odpůrce odmítl.

Dne 20. září 2019 odpůrce uvedl, že s návrhem nesouhlasí a trvá na tom, že podpora by byla poskytnuta v rozporu s článkem 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie. Podpora byla podle mínění odpůrce schválena jako veřejná podpora notifikací Evropské komise SA.35177 ze dne 11. června 2014, kdy z čl. 4 odst. 9, resp. 61 vyplývá, že podpora se může vztahovat jen na část energie vyrobené z obnovitelného zdroje. Dále odpůrce uvádí, že dle stanoviska Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 9. července 2019 plyne, že by výrobci měli uplatňovat podporu pouze na energii vyrobenou z obnovitelného zdroje. Dále podle jeho názoru nelze poskytovat veřejnou podporu na základě analogie, kdy dává ke zvážení, zda vyhláška č. 477/2012 Sb. neporušuje zákonná pravidla. V případě navrhovatele se nemá jednat o zažehnutí prostřednictvím LTO, ale o stálý přístřík v rozsahu více než 4 %, kdy by mělo být vycházeno z prvního rozhodnutí ve věci společnosti BIOINVEST KUNČINA, s.r.o., které se mj. opíralo o výkladové stanovisko Energetického regulačního úřadu č. 1/2013 a nárok na podporu nepřiznávalo.

Následně se k věci dne 24. října 2019 vyjádřil navrhovatel, který fakticky neguje argumenty odpůrce.

Energetický regulační úřad vyzval dne 20. února 2020 účastníky řízení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tuto možnost využil navrhovatel, který dne 4. března 2020 v podstatě shrnul svá předchozí vyjádření.

II. Napadené rozhodnutí

Rozhodnutím č. j. 08775-13/2019-ERU ze dne 25. března 2020 Energetický regulační úřad rozhodl o povinnosti odpůrce zaplatit navrhovateli částku 4 537 958,84 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky ode dne 20. června 2019 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.

V napadeném rozhodnutí správní orgán nejdříve posuzoval svou věcnou příslušnost, když došel k závěru, že je příslušný daný spor projednat a rozhodnout podle § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona.

V napadeném rozhodnutí Energetický regulační úřad posuzoval, zda ve výrobě navrhovatele při výrobě elektřiny probíhá spalování či spoluspalování obnovitelného a neobnovitelného zdroje podle § 4 odst. 1 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích“), a podle § 3 vyhlášky č. 477/2012 Sb. Energetický regulační úřad zde došel k závěru, že ve výrobě navrhovatele neprobíhá spoluspalování dvou druhů paliva, když je LTO používáno toliko jako zapalovací médium pro vytvoření palivové směsi, kterou lze spalovat. Jedná se přitom o nutný postup, neboť bez použití daného zapalovacího média není možno technologicky v rámci bioplynové stanice navrhovatele bioplyn vůbec spalovat. Energetický regulační úřad také vyslovil závěr, že u navrhovatele nebylo účelem a podstatou výroby elektřiny primárně spalování neobnovitelného zdroje s obnovitelným, ale využití LTO k tomu, aby obnovitelný zdroj mohl být spalován. Současně zhodnotil, že se nejednalo o žádné neomezené využívání neobnovitelného zdroje, když jeho podíl při výrobě v předmětném období činil cca 4 - 5 %, přičemž toto využití zcela odpovídá možnostem provozu technologie bioplynové stanice navrhovatele. Argument odpůrce, že se jedná o trvalý přístřík LTO pak není podle Energetického regulačního úřadu relevantní, když je zjevné, že k přístříku dochází pouze v nezbytném množství kvůli správnému fungování technologie, když bez tohoto by nebylo možno spalovat bioplyn a vyrábět elektřinu.

Dále se pak Energetický regulační úřad zabýval námitkami odpůrce, které též vypořádal. Zabýval se rovněž možným promlčením či prekluzí nároku. Následně se vypořádal i s problematikou úroků z prodlení a nákladů řízení.

III. Rozklad odpůrce

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu 08775-13/2019-ERU ze dne 25. března 2020, které bylo účastníkům řízení doručeno 26. března 2020, podal odpůrce dne 31. března 2020 rozklad.

V rozkladu odpůrce uvedl, že napadené rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování a je v rozporu s právními předpisy, a to z následujících důvodů.

Tvrzenou skutečnost, že napadené rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování spatřuje odpůrce v tom, že z textu napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaká tvrzení byla prokázána a kterými konkrétními důkazy. Dále pak má za to, že se Energetický regulační úřad nezabýval poměrně významnou otázkou možnosti využít pro zážeh bioplynu obnovitelný zdroj, konkrétně rostlinný olej. Dle odpůrce je také zcela na navrhovateli, jaké údaje uvede ve výkazu v elektronickém systému operátora trhu v části týkající se podílu neobnovitelných zdrojů energie, kdy odpůrce zadané hodnoty nepřezkoumává. Nároky za vykázané údaje byly ze strany odpůrce řádně uhrazeny. Co se potom týká opravy údajů, je tuto možno provést do tří měsíců, kdy se podle názoru odpůrce jedná o prekluzivní lhůtu, a tudíž poté nelze nárok navrhovatele uplatnit. Odpůrce z opatrnosti uplatňuje námitku promlčení u všech nároků, když k žádnému z nároků navrhovatel nepředložil opravný výkaz ve stanovené lhůtě. Rozpor s právními předpisy odpůrce též spatřuje v nepřípustné analogii s právní úpravou biomasy, v nesouladu

národního a evropského práva, v porušení principu legitimního očekávání a aplikace výkladových stanovisek.

V závěru rozkladu odpůrce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a zamítnutí návrhu navrhovatele, případně vrácení věci k novému projednání.

K rozkladu se dne 17. dubna 2020 vyjádřil též navrhovatel, kde mimo jiné v závěru zkonstatoval, že rozklad odpůrce neobsahuje žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí.

Dne 19. ledna 2021 odpůrce informoval o vydání rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 29 Co 304/2020, jímž soud potvrdil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 v jiné právně i skutkově obdobné věci, čímž měl potvrdit argumentaci odpůrce uplatněnou i v tomto řízení. Dne 15. února 2021 následně zaslal písemné vyhotovení tohoto rozsudku.

IV. Řízení o rozkladu

Rozklad odpůrce byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 89 odst. 2 věty první správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Podle § 141 odst. 9 správního řádu ve sporném řízení odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Po posouzení věci Radě Energetického regulačního úřadu nezbývá, než napadené rozhodnutí zrušit a spor vrátit Energetickému regulačnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí, jakkoli to znamená odklon od stávající správní praxe ve věci posuzování nároků na podporu ve vztahu k užití LTO v doposud rozhodovaných sporech mezi odpůrcem v pozici operátora trhu a výrobcí elektřiny, jež se týkají výplaty podpory výroby elektřiny za množství elektřiny připadající na podíl z přístřiku LTO v bioplynových stanicích využívajících kogenerační jednotky se zapalovacím paprskem pomocí jiného paliva než bioplynu. Dosavadní správní praxe Energetického regulačního úřadu se v těchto případech ustálila na závěru, že podpora těmto výrobcům náleží za veškerou vyrobenou elektřinu, tedy i za část výroby připadající na použití (přístřik) LTO.

Nutná změna ustálené rozhodovací praxe je ovšem legitimní, a je řádně odůvodněna pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8, vydaným v obdobné věci pod č. j. 25 C 130/2019-199 dne 24. dubna 2020, jenž se neztotožnil s posouzením otázky, jak ji Energetický regulační úřad dosud posuzoval. Tímto rozsudkem bylo nahrazeno rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu č. j. 05645-46/2017-ERU ze dne 7. května 2019 i jemu předcházející rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 9. srpna 2018, vydané pod č. j. 05645-39/2017-ERU. Obvodní soud pro Prahu 8 danou problematiku posoudil jako současné spalování obnovitelného a neobnovitelného zdroje, kdy má podle něj být podpora poskytována pouze na výrobu ze zdroje obnovitelného. Ke stejnému závěru následně dospěl i Městský soud v Praze ve svém rozsudku č. j. 29 Co 304/2020-252, který byl vydán dne 14. ledna 2021, jímž uvedený rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 potvrdil.

Obvodní soud pro Prahu 8 ve svém rozsudku č. j. 25 C 130/2019-199 k analogické aplikaci výjimky uvedené v § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 477/2012 Sb. mj. uvedl, že tuto je nutno vykládat restriktivně a nelze ji rozšiřovat na jiné typy výroben s tím, že: „...při posouzení věci je třeba vycházet právě ze zákona č. 165/2012 Sb. a nikoli z vyhlášky č. 477/2012 Sb. o stanovení druhu a parametru podporovaných obnovitelných zdrojů pro výrobu elektřiny, tepla nebo biometanu a o stanovení a uchování dokumentů, která je toliko prováděcím předpisem a musí být (měla by být) se zákonem v souladu. Není totiž pochyb o tom, že inkriminované ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 477/2012 Sb. upravujícího spalování se vztahuje na výrobu podporované elektřiny z **biomasy**, což není případ výrobní žalovaného, která spaluje bioplyn a LTO. Soud I. stupně považuje za klíčovou definici obnovitelných zdrojů v § 2 písm. a) zákona č. 165/2012 Sb., mezi nimiž není lehký topný olej. Správní orgán v konečném rozhodnutí právní fikci pro výrobu elektřiny nebo tepla z biomasy (upravenou navíc podzákonným předpisem – vyhláškou č. 477/2012 Sb.) rozšířil pomocí analogie na situaci výrobní žalovaného, která vyrábí elektřinu z bioplynu; tento postup však soud I. stupně považuje za nemající oporu v právu. Ustálená výkladová praxe vychází z toho, že výjimky je třeba vykládat restriktivně. Pokud tedy zákon (či obecně právní předpisy) podporu pro výrobní typ žalovaného neupravuje, není možné ji pomocí analogie pro jiný typ výrobní dovozovat v případě žalovaného. Jinými slovy výrobní žalovaného není výrobnou využívající jako obnovitelný zdroj biomasy, nýbrž bioplyn a nelze tedy v jeho případě uplatňovat formu podpory pro výrobu elektřiny z biomasy. Pokud zákonodárce neupravil zvláštním způsobem podporu pro výrobní typ žalovaného, je třeba vycházet z obecné úpravy a nikoli používáním analogie rozšiřovat okruh subjektů s nárokem na podporu či rozsah podpory.“

Stěžejní rozkladovou námitku odpůrce, který tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy v důsledku aplikace výjimky stanovené pro současné spalování v § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 477/2012 Sb. (společné spalování v případě použití nezbytného množství jiného paliva pro zažehnutí biomasy) i pro spalování bioplynu, tedy Rada Energetického regulačního úřadu považuje za důvodnou. S ohledem na výše uvedené pravomocné rozsudky pak Rada o podaném rozkladu odpůrce ani nemůže rozhodnout jinak, než že odpůrci vyhová a napadené rozhodnutí Energetického regulačního úřadu zruší. Ačkoliv výše uvedený rozsudek neobsahuje pro Energetický regulační úřad závazný právní názor, nedávalo by smysl rozhodovat v obdobných případech odlišně, neboť při následném podání žaloby v občanskoprávním řízení podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, by rozhodnutí Energetického regulačního úřadu a Rady byla s vysokou mírou pravděpodobnosti nahrazena.

Podle § 4 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích se pro účely stanovení podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů považuje za elektřinu z obnovitelných zdrojů elektřina vyrobená využitím obnovitelných zdrojů (případně snížená o technologickou vlastní spotřebu elektřiny), anebo poměrná část elektřiny pocházející z obnovitelného zdroje v případě společného spalování obnovitelného zdroje a druhotného zdroje nebo neobnovitelného zdroje. Z hlediska poskytování podpory se tak buď jedná o výrobu elektřiny z nepodporovaného zdroje, případně z podporovaného zdroje, anebo o výrobu ze společného spalování, kdy je podpora poskytována jen na poměrnou část vyrobené elektřiny. Zákon o podporovaných zdrojích v § 4 odst. 5 písm. a) určuje, že v případě elektřiny vyrobené spalováním obnovitelného zdroje je podpora stanovena odlišně podle druhů a parametrů obnovitelného zdroje a způsobu jeho využití stanovených prováděcím předpisem, konkrétně tedy dle vyhlášky č. 477/2012 Sb., která

v § 3 odst. 1 v případě biomasy (kromě dalších způsobů využití), uvádí pod písm. b) i možnost využití v procesu současného spalování různých druhů paliva, u něž je možno uplatnit výjimku tzv. společného spalování, kdy je výroba elektřiny nebo tepla možná jen prostřednictvím zažehnutí nezbytného množství jiného paliva, přičemž je třeba veškeré elektřině vyrobené tímto způsobem přiznat podporu jako elektřině vyrobené využitím obnovitelných zdrojů. Uvedené ustanovení se ovšem netýká výslovně bioplynu, který je samostatnou kategorií obnovitelných zdrojů vyráběnou z biomasy procesem anaerobní fermentace. Rada si pochopitelně uvědomuje, že výjimku uvedenou v § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 477/2012 Sb. pro podporovanou výrobu elektřiny nebo tepla za využití i jiného paliva než obnovitelného zdroje, je třeba (ostatně jako kteroukoliv jinou výjimku) vykládat restriktivně, když v případě navrhovatele o její aplikaci nelze uvažovat, neboť na výrobu bioplynu ani nedopadá, jak vyplývá z citovaného soudního rozsudku. Naopak, proces anaerobní fermentace, při němž je vyvíjen bioplyn, je zmíněn samostatně, pod písm. c) uvedeného ustanovení.

V důsledku použité technologie spalování bioplynu je v případě navrhovatele výroba elektrické energie a tepla možná jen prostřednictvím zažehnutí nezbytného množství fosilního paliva (v tomto případě LTO), které ovšem není obnovitelným zdrojem podle § 2 písm. a) zákona o podporovaných zdrojích. I s ohledem na výše uvedené rozsudky je tedy nepochybné, že pokud navrhovatel nevyrábí elektřinu spalováním biomasy, nýbrž spalováním bioplynu, není na takovou výrobu možno analogicky aplikovat úpravu procesů využívání biomasy, včetně definice tzv. společného spalování podle § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 477/2012 Sb. V souladu s Čl. 2 odst. 3 a Čl. 4 odst. 1 Ústavy České republiky je třeba postupovat právě jen na základě výkladu zákona, tj. § 4 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích, když z vyhlášky č. 477/2012 Sb. lze dovozovat toliko upřesnění některých ustanovení zákona, týkajících se způsobů využití jednotlivých druhů obnovitelných zdrojů při výrobě elektřiny. Ostatně ani žádné zákonné zmocnění tedy nehovoří o tom, že by bylo možno vyhláškou stanovit množství výroby elektřiny, které je předmětem podpory, a z hlediska zodpovězení otázky, za jaké množství vyrobené elektřiny přísluší podpora, je nutno postupovat dle zákona o podporovaných zdrojích.

Pokud tedy § 4 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích připouští pouze dvojitou alternativu, tj. že se jedná o spoluspalování, případně pouze o spalování obnovitelného zdroje, je třeba pod jednu z těchto množností daný případ podřadit. Pro bioplyn však vyhláška č. 477/2012 Sb. nezakládá právní fikci, která by způsob vstřikování jiného paliva hodnotila tak, že se nepovažuje za spoluspalování, tudíž nelze v případě bioplynu dovozovat, že v případě vstřikování nezbytného množství jiného zapalovacího paliva se jedná o výrobu pouze z obnovitelného zdroje. V případě spalování bioplynu se navíc nejedná o zažehnutí paliva pomocí paliva jiného, ale o nutnost průběžného přistřikování LTO, jde tedy pouze o částečně srovnatelnou situaci, podíl paliva z neobnovitelného zdroje tak může být v tomto případě vyšší.

Z uvedených hledisek má Rada za to, že přezkoumávanou věc nelze podřadit pod případy výroby elektřiny z obnovitelného zdroje ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích, a to proto, že LTO není obnovitelným zdrojem ve smyslu § 2 písm. a) tohoto zákona, přičemž pro spalování bioplynu a LTO není stanovena právní fikce, že vstřikování paliva z neobnovitelného zdroje se za spoluspalování nepovažuje. Z uvedeného hlediska je tedy nutno hovořit o společném spalování bioplynu a LTO, v důsledku čehož může navrhovatel nárokovat podle § 4 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích podporu pouze na poměrnou část elektřiny vyrobené z bioplynu. Vzhledem k použité technologii je v případě

navrhovatele nezbytné pro provozování konkrétního zařízení trvalé používání jiného zapalovacího média, konkrétně LTO, jehož podíl na celkovém příkonu je přibližně 5 %. Tato poměrná část výkonu, připadajícího na přidávané LTO, pak s odkazem na § 2 písm. a) zákona o podporovaných zdrojích nikdy nemůže být elektřinou z obnovitelného zdroje. K tomu Obvodní soud pro Prahu 8 ve svém rozsudku č. j. 25 C 130/2019-199 mj. uvedl: „*Za situace, kdy lze bez větších problémů vyčíslit poměr (podíl) obnovitelného zdroje a neobnovitelného zdroje na výsledném výkonu výroby žalovaného, tak podle přesvědčení soudu I. stupně není možné bez opory v zákoně či alespoň v jiném právním předpisu dovést nárok žalovaného na podporu pro celý rozsah výroby elektrické energie v jeho bioplynové stanici, neboť část výsledného výkonu připadá na lehký topný olej, který nelze považovat za obnovitelný zdroj. Z hlediska zákona č.165/2012 Sb. se totiž vždycky jedná o společné spalování, jakmile je používán obnovitelný a neobnovitelný zdroj, přičemž oporu pro tento závěr jednoznačně poskytuje i ustanovení § 11a odst. 6 zákona č. 165/2012 Sb. zakotvující povinnost odděleného vykazování elektřiny vyrobené z obnovitelného a neobnovitelného zdroje.*“.

Nedůvodné jsou naopak námitky odpůrce ohledně promlčení, či dokonce prekluze uplatněných nároků navrhovatele s odkazem na lhůty uvedené ve vyhlášce č. 145/2016 Sb., o vykazování elektřiny a tepla z podporovaných zdrojů a k provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (vyhláška o vykazování energie z podporovaných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů. Podle § 4 odst. 5 vyhlášky o vykazování energie z podporovaných zdrojů totiž výrobce může zaslat opravné údaje o množství vyrobené elektřiny do tří kalendářních měsíců od původního termínu pro podání řádného výkazu množství vyrobené elektřiny, což je podle § 4 odst. 3 této vyhlášky pro případ navrhovatele patnáctý, resp. desátý kalendářní den po skončení kalendářního měsíce, za který jsou údaje předávány. Lhůty stanovené výše uvedenou vyhláškou pro vykazování hodnot vyrobené elektřiny, resp. pro dodatečnou opravu výkazů, jsou zjevně svým charakterem lhůtami pořádkovými, jak ostatně prvostupňový správní orgán vyčerpávajícím způsobem odůvodnil na straně 11 rozkladem napadeného rozhodnutí, když na tuto argumentaci odkazuje i Rada. Při výkladu § 4 odst. 5 vyhlášky o vykazování energie z podporovaných zdrojů je potřeba vycházet především z toho, že zákon o podporovaných zdrojích pojem „oprava“ výkazu neuvádí, ani jeho obsah blíže nespecifikuje, proto smysl stanovené lhůty nelze jednoznačně určit. V případě zákonných lhůt totiž právní normy obvykle výslovně nestanoví, zda se jedná o lhůtu propadnou, či pořádkovou. Určení povahy lhůty je proto záležitostí výkladu konkrétní právní normy upravující předmětnou lhůtu. Podle názoru Rady je pojem opravy nutno považovat za jakýsi specifický další postup, který vyhláška připouští v souvislosti s uplatněním podpory, aniž by však stanovila následky nedodržení stanovené lhůty. S ohledem na to je možno lhůtu stanovenou v § 4 odst. 5 vyhlášky o vykazování energie z podporovaných zdrojů vykládat jako lhůtu pořádkovou, protože bez vazby na jednoznačné zákonné ustanovení o následcích zmeškání této lhůty jí nemůže být přikládán právní dopad do subjektivních práv ve smyslu zániku práva na vyplacení podpory, protože takový následek by šel nad rámec zákona o podporovaných zdrojích. Namítaná prekluze tak nepřipadá v úvahu, neboť je zcela nepochybné, že žádná vyhláška, už z principu své právní síly, nemůže jakoukoliv lhůtu stanovit jako lhůtu propadnou. Výslovně se k tomu vyjádřila i důvodová zpráva k vyhlášce č. 133/2018 Sb., kterou se s účinností ode dne 28. června 2018 měnila vyhláška o vykazování energie z podporovaných zdrojů, kterou v napadeném rozhodnutí prvostupňový správní orgán rovněž cituje.

K odpůrcově námitce, týkající se nesouladu aplikace tuzemského práva s právem evropským, Rada Energetického regulačního úřadu sděluje, že pochopitelně souhlasí s tím, že se v přezkoumávaném případě jedná o veřejnou podporu, jež je poskytována z veřejných prostředků výhradně na podporu výroby z obnovitelných zdrojů energie v souladu s podmínkami pro poskytování veřejné podpory stanovenými právem Evropské unie, nebo rozhodnutími Komise vydanými na jeho základě. Jakkoliv tato námitka není s ohledem na výrok rozhodnutí relevantní, nelze se s ní v plné míře ztotožnit, neboť podstatou uvedeného případu nebyla podpora výroby elektřiny z neobnovitelného zdroje, ale využití tohoto neobnovitelného zdroje při výrobě elektřiny ze zdroje obnovitelného jakožto svého druhu prostředku k dosažení stanoveného cíle.

V. Závěr

Při přezkumu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu Rada jako nadřízený správní orgán vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo založeno na nesprávném právním hodnocení, když případ použití LTO pro spalování bioplynu nelze podřadit pod situaci, kdy se nejedná o společné spalování, ale zároveň by byl právními předpisy založen nárok na podporu za celý objem vyrobené elektřiny. S ohledem na zjištěný skutkový stav věci je tak jediným důvodem zrušení rozhodnutí odlišné právní hodnocení věci.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není podle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

OTE, a.s.

Malečská energetická, s.r.o.